

פרשת נשא

"נזירות"

ספר החינוך:

משרשי המצוה. הקדמה. כבר כתבתי בפתיחת הספר כי בהיות בעולמו של הקדוש ברוך הוא בריה משותפת מחומר ושכל וזהו האדם. היה דבר ראוי ומחוייב כדי להיות קילוסו ברוך הוא עולה יפה מבריותיו שעם בריה זו לא יחסר מעולמו כל האיפשרות שיש בדעתו להשיג וכולי. כמו שכתבתי שם. ואין ספק כי לולא מן הטעם הזה שנתחייב שכלינו לשכון בתוך חומר בעל התאוות והחטאים ראוי היה שיכלנו לעמוד לשרת לפני בוראו ולהכיר כבודו כאחד מבני אלהים הנצבים עליו. ואמנם מפני החיוב הזה נשתעבד לשכון כתי חומר ואחר שנשתעבד לזה מוכרח על כל פנים לנטות מעבודת בוראו לפעמים ולהשתדל בצרכי הבית אשר ידור שם. כי לא יתקיים בניין הבית עציו ואבניו ויסודותיו מבלתי שישגיח האדם עליו. ואם כן אחרי היות כוונת האדם ביצירתו על מה שאמרנו. בכל עת שיוכל שכלו למעט בעבודת החומר וישים מגמתו לעבודת קונו או טוב לו. ובלבד שלא יטוש מלאכת הבית לגמרי ויחריכהו. כי גם זה יחשב לו עון אחר שהמלך חפץ להיות לו בריה כזו. וכדאמר רבי יוסי במסכת תענית פרק שלישי שאין היחיד רשאי

לסגף עצמו בתענית. ופריש רב יהודה בשם רב טעמיה דרבי יוסי משום דכתיב ויהי האדם לנפש חיה אמרה תורה נשמה שנתתי בך החיה. ועל זה אמר המלך החכם אל תהי צדיק הרבה ואל תתחכם יותר למה תשומם. וזו היא קדושת הנזיר ומעלתו בהניחו מלאכת החומר וישבור תאוותיו במה שאינו חרבן גמור אל הבית. כגון מניעת שתיית היין וגידול השיער. כי בזה יכנע היצר ולא ידלוג הבית בעבורו ולא יהרסו פינותיו אבל תתחזק בו עבודת השכל ויאורו מהלכיו וכבוד יי תשכון עליו ויתקיים באיש הזה כוונת הבריה מבלי התמעט עבודת שכלו אל בוראו מפני שתוף החומר שבו. והראיה שענין גידול השיער הוא כמו כן מפני הכנעת היצר כמו שאמרנו מה שאמרו זכרונם לברכה בנויר ריש פרק קמא אמר רבי שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא פעם אחת בא אדם אחד לפני מן הדרום ראיתיו יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים. אמרתי לו מה ראית להשחית שערך זה נאה אמר לי רועה הייתי לאבא בעירי והלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבבואה שלי ופחו יצרי עלי וביקש לטורדיני מן העולם. אמרתי לו רשע למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך במי שהוא עתיד להיות רימה ותוליעה. העבודה שאגלחך לשמים. מיד עמדתי חמדתי ונשקתיו על ראשו ואמרתי לו בני כמותך ידברו נודרי נזירות. עליך הכתוב אומר איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר ליי. ועל כן כדי להכניע היצר גם כן נצטוו לגלח כל שערו במלאות ימי נזרו ולא הורשה לתקן אותם וליטול מהם קצת כדי שלא ישוב יצרו עליו כאשר בתחילה. אבל נתחייב לגלחם מכל כי אין ספק שהשער הגדול ביותר או הגילוח הגמור יפסיד תואר האדם. ואל תתפשיני בטעם זה שכתבתי ממה שאמרו זכרונם לברכה יביא כפרה על עצמו שציער עצמו מן היין. כי גם זה יתכן על טעמינו. כי אחר שאמרתי שאין רשות נתונה לאדם להשחית ביתו ולקלקל דבר בבניין אשר בנה הבונה הראשון ראוי לו להביא כפרה על נפשו כי אולי נטה מן הגדר המחוייב עליו בעניין גופו ונשמתו. כי שמא טבעו ובנינו נכון על צד שהנזירות ענוי יתר מדאי על נפשו. וכל דרכי השם ישרים וצדיקים ילכו בהם. והרב משה בן נחמן זכרונם לברכה כתב בפירושו על דרך הפשט בטעם החטאת שמביא הנזיר לכפרה כי העניין הוא שצריך כפרה בשבו להטמא בתאוות העולם דמכיון שהיתה עליו רוח ה' והתחיל להיות נזיר לה' ראוי היה לעמוד כן כל ימיו. ושבעים פנים יש לתורה.

אבר בנאל:

עתה לעשות בקרב עמו מדרגה אחרת מאנשים שיהיו יותר קדושים משאר העם וגם מהלויים ולא יהיו לזנים. וכן בדברים אחרים יהיו קדושים מן כהני ה'. ולא יהיו כהנים והם הנזירים כי הנה קדושתם תתחלף מקדושת הכהנים במה שאין קדושתם מלידה ומבטן ומהריון ככהני ה' ולא תמידים כמוהם כי נזירות ברצון הנזיר כפי נדרו אם בזמן רב ומועט אם בענינים שנדר הנזירות בהם. והיו בניזרים דברים אסורים ככהנים והוא גדל פרע שער ראשו ונזיר הוא שם מלשון נזרו אחר ועניני הרחקה והחזרה מאותם הענינים. ואולי יהיה נזיר לשון עטרה כי הנזיר נזר אלהיו על ראשו בקדושה וזירותו.

וידבר ה' אל משה וגו' איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר וגו' עד דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו. מפני שהקדוש ברוך הוא צוה לסדר מדרגות עמו למשרתיו הכהנים לבדם והלויים לבדם. וישראל בדגליהם לבדם. וצוה אחריהם בטהרת המזבח מהמצורעים וחטאים וכן מהגזלנים וכן מהממזרים בני הנשים שזנו תחת בעליהן. צוה

בנה במה כו', ומאמר זה תמצא עליו פירוש יקר מאד לקמן בפרשת מטות (לג) ע"ש
 חזו מסכים למ"ד שהנזיר נקרא חוטא (נדרים) והחטא הוא שבונה במה לעצמו והוא
 פו"ש את עצמו מכל העולם לנהוג איסור בדבר שהכל נוהגים בו היתר, לכך נאמר
 כי יפליא. שהוא רוצה להיות מובדל ומופרש מזולתו ובונה במה לעצמו

נוצבות שלום:

איש או אשה כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר
 לה' וברש"י למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה,
 לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקלה יזיר עצמו
 מן היין והרמב"ם (בסוף הל' נדרים) כתב ח"ל,
 מי שנדר נדרים כדי לכוון דעותיו ולתקן מעשיו
 הרי זה דרין ומשובח. כיצד כגון: מי שהיה חולל ואסר
 עליו הבשר שנה או שנים או מי שהיה שוגג ביון
 ואסר היין על עצמו זמן מהרבה וכו' כולל דרך עבודה
 לשם הם, ובנדרים אלו וצ"ע בהם אמרו רמב"ם
 נדרים סי' לפרישות. והיינו שהנדרים והנזירות הם
 מדרכי עבודת ה'. וכעין זה כתב האבן עזרא בענינו,
 כי מלת נזיר מגזרת נזר, והעז כי נזר אלקיו על
 ראשו, כי כל בני אדם עבדי תאות העולם, והמלך
 באמת שיש לו נזר ועשת מלכות בראשו כל מי
 שהוא חפשי מן התאוות. ומכל זה משמע שענין
 הנזירות הוא מדריגה בעבודת ה', וכמו שכתוב
 בפירוש שהנזיר נקרא קדוש, קדוש יהיה, ובמדרש
 (בבב"ר ט) נזיר נקרא קדוש, ואילו מאריך מצינו
 כנגד שאפי' נזיר מהוד נקרא חוטא, כמו שאמר
 (נזיר יט) רבי אלעזר הקפר אומר מה ת"ל וכפר
 עליו מאשר חטא על הנפש, וכי באיה נפש חטא
 זה אלא שציער עצמו מן היין. ולכאן ה"ל מניח.
 וכנ"כ צריך להבין בדברי הרמב"ם, שכל דעת
 (פי"ג ה"א) כתב, שפא יאמר אדם הואיל והקנאת
 ההואה והכבוד וכיו"ב דרך רעה זון ומצויאן את
 האדם מן העולם אפרוש מזה. ביות ואחרון לזר
 האחרון, עד שלא יאכל בשר ולא ישתה יין ולא
 ישא אשה וכו', גם זה דרך רעה היא ואסור לילך
 בה, המלך בדרך זו נקרא חוטא. והוא שותר למה
 שכתב הנזיר, נדרים שהפרישות מכל עניני התאוות
 היא דרך טובה לכוון דעותיו ולתקן מעשיו, וכאן
 כתב שלא עוד אלא שנקרא חוטא. עוד יש לדקוק
 בלשון הכתוב בסיום פרשת נזיר, ואחר ישנה הנזיר
 יין, ולכאורה מדוע נקרא עדיין נזיר אחר
 שסתיימה נזירותו וכבר פותר בשתיית יין ומאמרו
 ואחר ישנה הנזיר יין עוד משמע כאילו מצויה הוא

בשתיית יין, וחל"ל רק שנסלה נזירותו, ומדוע
 כתוב באופן שיתשמע ממנו שכל פרשת נזיר מביאה
 לכך שבסופה ישנה הנזיר יין.
 וי"ל הענין ע"פ מ"ל"א בתורת אבות ממון הס"ק
 מסלונים וי"ע לבאר סמכות הפרשות כאן, בתקילה
 פרשת נזיר ואח"כ פרשת ברכת כהנים ואחריה פרשת
 הנשיאים. כי תולדת העבודה היא ענין נזיר, שפורש
 מכל הנאות עוה"ז לבל יבוא לידי נסיון, והנאות
 עוה"ז כולן נסיונות ולכן מתנזר ופרש מן. ואם
 אמנם על ידי זה מתנער מהתורמים בעליונים,
 תכלית עבודת ה' שהיא לחבר התורמים בעליונים,
 וע"ז נאמרת אח"כ פרשת ברכת כהנים שהיא דרגה
 יותר נעלה, שמיגיע לכך שגם בעוסקו בעניני עוה"ז
 תהיה כוונתו לשם שמים. במאח"ל בספרי יברך
 ה' בממון וישמרך מן המזיקין, היינו שהקב"ה יברך
 בכל עניני עוה"ז, אך ישמך שלא תנוק מהממון
 ושאר הענינים הגשמיים שהם מזיקים. שיוכל לעסוק
 בכל עניני עוה"ז והם לא יזיקו לו ולא יגנוק אותו
 מהקב"ה. ואח"כ נאמרה פרשת הנשיאים המורה על
 מדרגה שלישית, דכתוב בה שהביאו לקרבנם שש
 עגלות צב וכו', ומרומם כזה לדרך. והזית גבוהה
 להיות ולקשר את עניני עוה"ז עצמם להש"ת
 ולעבודתו, דשש עגלות צב המה הענינים הגשמיים
 שהרימו אותם לעבודת ה', ולא רק שאינם מזיקים
 אלא זהו עיקר התכלית הנרצה מעניני עוה"ז שיעלה
 את הכל לעבודת ה'.

היינו שכאשר יוספת בפני האדם השאלה
 באיזה דרך יחזיר לעבוד את ה', אם להתנער ולפרוש
 לגמרי מכל עניני עוה"ז, ולא יתנה במאומה מעוה"ז,
 או שיעסקו בעניני הנאות עוה"ז ויבטיחם להש"ת,
 מה עדיף שפי. הרי ממאמר זה בתנ"א עולה כי תכלית
 הבריאה ותכלית עבודת ה' היא שיתנזר יעסוק בכל
 הענינים הגשמיים וירם את הכל לשם ה', שאו הריעו
 מחבר התורמים בעליונים. אמנם הדרך לפרוש
 ולהתנער מעניני עוה"ז היא דרך יותר קלה, אבל
 המדרגה היותר גבוהה היא להעלות את כל עניני
 עוה"ז להש"ת שזוהי התכלית הנרצית. ולכן הסדר

ובנה מבוארת המנייה שמצניו בענין נזיר.
 שחורך של נזיר קדוש יהיה נאמרה בעת שאין לו
 כל עצה אחרת להתגבר על יצרו אלא ע"י שיפירוש
 מעניני עוה"ז להיות נזיר להזיר לה'. ואם אמנם
 דרך זו אינה התכלית הנרצית אבל כאשר אין לו
 עצה אחרת זוהי הדרך שחייב עצמו ונקרא קדוש.
 ופואתא בגמ' (נדרים ט) אמר שמעון הצדיק מימי
 לא אכלתי אשם נזיר שפא אלא אחת, פעם אחת
 בא אדם אחד נזיר. מן הדרום וראיתו שהוא יפה
 עיניו וכו', א"ל רועה הייתי וכו' ופחו עלי יצרי
 ובקש לשרדני מן העולם אמרתי לו וכו' העבודה
 שאגלחך לשמים. שספר זאת להש"ת. והיינו
 שכאשר ראה שפחו עליו יצרו ואין לו שום עצה
 אחרת אז עמד ונשבע העבודה שאגלחך לשמים,

את הדבר הקשה לו ביותר.
 וזוהי מאח"כ איש או אשה כי יפליא לנדר נדר
 נזיר להזיר לה', כמ"ש עוד האבן עזרא שיפליא
 הוא מל' פלא, שהוא דבר פלאי כי רוב העולם הולכים
 אחר תאוותם ובמיוחד בתנאות עוה"ז של היתר שאין
 בהם שום צד איסור, ואיש זה פורש מהם לגמרי
 ומפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה', וכדברי הרמב"ם
 הנו' שענין זה הוא דרך בעבודת ה'. אמנם התכלית
 היא להתקדש בתוך העוה"ז, לא שיהיה יבדל ויתנער
 מעוה"ז אלא שיעסק בכל עניני עוה"ז וירם אותם
 להש"ת, שזה תכלית רצון ה'. וזה הלימוד מפרשת
 נזיר איך יתנזר יתנזר בעניני עוה"ז, שהדרך הנרצית
 היא שיעסק בכל הענינים הגשמיים וירם אותם
 לשם ה', אך כשפחו עליו יצרו ואינו מסוגל לילך
 במדרגה הגבוהה או צריך קבלת נזירות העבודה
 שאגלחך לשמים, כי יתנזר צריך להרים להש"ת
 את הדבר הקשה לו ביותר.

הוא בתולה פרשת נזיר שמקבל עליו לפרוש
 ולהתנער מכל הנאות עוה"ז, נזיר להזיר לה', ואח"כ
 מוסף וחולץ במדרגה יותר גבוהה, פרשת ברכת
 כהנים ופרשת הנשיאים, שירים את כל הענינים
 הגשמיים להש"ת וישמרך מן המזיקין.
 והבי' בזה דהנה תכלית קבלת הנזירה היא
 כמאח"כ (שמות יט) ואדם תהיו לי ממלכת כהנים
 וגוי קדוש. וענין גוי קדוש ישנו בבי' דרגות. האחת,
 שיהיה עושה את כל עניני העולם בקדושה בלתי
 לה' לבדו, שכל מה שברא הקב"ה מעניני העולם,
 אותם הענינים שצריך לעשותם, הם אצלו ככתוב
 האוכל קורשים שכוננים אוכלים ובעלים מתכפרים
 (פסחים נטז), שהוא אוכל בשר ושנתה יין והכל
 בלתי לה' לבדו, וזוהי המדרגה העליונה של קדוש
 כמו שמבאר זאת בספר מסילת ישרים. אמנם מי
 שעדיין אינו בדרגה זו, שפחו עליו יצרו ואינו יכול
 לעשות כל עניני עוה"ז בלתי לה' לבדו, לגבינו הדרך
 היא שיפירוש לגמרי מכל הנאות עוה"ז. והרי זוהי
 שבדיו לקדש את עניני עוה"ז אם הוא פורש מהם
 נקרא חוטא, כיון שחזית תכלית בריאת העולם, שהיא
 רצון העלין שמכל עניני עוה"ז יקריב יהיה קרבן
 לה'. אך זה שאינו מסוגל לכך שכל עניני עוה"ז
 יהיו בקדושה, צריך הוא כדי לכוון דעותיו ולתקן
 את מעשיו לפרוש לגמרי מהתאוות.

עצמו מן היין, שכבר הקשו בזה הרי הרואה סוטה
 בקלקלה כבר ראה את הרע בכיעורו ופחיתותו,
 וממילא יותר כבר יגיע לכך, ומדוע עליו עוד
 להזיר עצמו מן היין. אכן הבי' בזה ע"פ הספרי
 מהבעש"ט בק"ש פ"א ראה חילול שבת, ואמר שכל
 מה שהאדם רואה היינו סימן שיש לו שייכות לזה,
 וכיון שהראו לו חילול שבת הרי יש לו שייכות לפגם
 זה. ובדק ומצא שפ"א שמע שביו תלמיד חכם ולא
 מוחה, ות"ח הוא בחי' שבת וזילתא התי"ח נחשב
 לו מעין חילול שבת. וכמ"כ הרואה סוטה בקלקלה
 הרי סימן שיש לו שייכות לפגם זה, וא"כ אין לו
 עצה אחרת אלא שיזיר עצמו מן היין.

עצמו מן היין, שכבר הקשו בזה הרי הרואה סוטה
 בקלקלה כבר ראה את הרע בכיעורו ופחיתותו,
 וממילא יותר כבר יגיע לכך, ומדוע עליו עוד
 להזיר עצמו מן היין. אכן הבי' בזה ע"פ הספרי
 מהבעש"ט בק"ש פ"א ראה חילול שבת, ואמר שכל
 מה שהאדם רואה היינו סימן שיש לו שייכות לזה,
 וכיון שהראו לו חילול שבת הרי יש לו שייכות לפגם
 זה. ובדק ומצא שפ"א שמע שביו תלמיד חכם ולא
 מוחה, ות"ח הוא בחי' שבת וזילתא התי"ח נחשב
 לו מעין חילול שבת. וכמ"כ הרואה סוטה בקלקלה
 הרי סימן שיש לו שייכות לפגם זה, וא"כ אין לו
 עצה אחרת אלא שיזיר עצמו מן היין.

עצמו מן היין, שכבר הקשו בזה הרי הרואה סוטה
 בקלקלה כבר ראה את הרע בכיעורו ופחיתותו,
 וממילא יותר כבר יגיע לכך, ומדוע עליו עוד
 להזיר עצמו מן היין. אכן הבי' בזה ע"פ הספרי
 מהבעש"ט בק"ש פ"א ראה חילול שבת, ואמר שכל
 מה שהאדם רואה היינו סימן שיש לו שייכות לזה,
 וכיון שהראו לו חילול שבת הרי יש לו שייכות לפגם
 זה. ובדק ומצא שפ"א שמע שביו תלמיד חכם ולא
 מוחה, ות"ח הוא בחי' שבת וזילתא התי"ח נחשב
 לו מעין חילול שבת. וכמ"כ הרואה סוטה בקלקלה
 הרי סימן שיש לו שייכות לפגם זה, וא"כ אין לו
 עצה אחרת אלא שיזיר עצמו מן היין.

עצמו מן היין, שכבר הקשו בזה הרי הרואה סוטה
 בקלקלה כבר ראה את הרע בכיעורו ופחיתותו,
 וממילא יותר כבר יגיע לכך, ומדוע עליו עוד
 להזיר עצמו מן היין. אכן הבי' בזה ע"פ הספרי
 מהבעש"ט בק"ש פ"א ראה חילול שבת, ואמר שכל
 מה שהאדם רואה היינו סימן שיש לו שייכות לזה,
 וכיון שהראו לו חילול שבת הרי יש לו שייכות לפגם
 זה. ובדק ומצא שפ"א שמע שביו תלמיד חכם ולא
 מוחה, ות"ח הוא בחי' שבת וזילתא התי"ח נחשב
 לו מעין חילול שבת. וכמ"כ הרואה סוטה בקלקלה
 הרי סימן שיש לו שייכות לפגם זה, וא"כ אין לו
 עצה אחרת אלא שיזיר עצמו מן היין.

על שור:

הרגשה בגוף

"אמר שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד: פסם אחד בא אדם אחד נזיר מן הזרם וראיתי שהוא יפה עינים וטוב רואי וקומוניתי סדורת לו תלללים. אמרתי לו בני, מה ראית להשתתף שערך זה הנאה? אמר לי: רדעה ויהי לי אבא בעירי, וטרדתי למלאה מים מן המעיין ונמסלתי בכבדא שלי ופחו עלי צרי (מתוך שראיתי במים צווחי כל כך נאה, נתגבר עלי יצרי וכיקש להביאי לידי מעשים רעים) וכקש לטרודני מן העולם. אמרתי לו: רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאיני שלך, במי שהוא שרתי להזיות רימה ותולעה? העבודה שאגמולך לשמים! — מיד עמדתי ונשקפתי על ראשי, אמרתי לו: בני, כמור ידב נזירי מירוח בישראל, עליד הכתוב אמר: איש כי יפליא לגזור נזר לחזיר לה'?" (נדרים ט, כ)

שמעון הצדיק לא רצה לאכול אשם נזיר טמא, ומסתמא מפני ש'נזיר נקרא וטמא' — ומה ראה להתפעל כל כך מנזיר זה?

וכר גדול היה מנזיר זה, והכר גדול גילה שמעון הצדיק בה: ההתעוררות והראשונה של טומאה באדם היא הרגשה בגוף! הצעיר הוא נסתכל בעל של והוא שהוא נאה, ותיקף הרגיש כי "פחו עלי צרי", וכי יצר זה שנתעורר בו יבואר לידי מעשים רעים, ותיקף חופש ומצא עצה נמר: קבל על עצמך נזירות, שבמקף ימי נזירותך יצטרך לגלות כל שערך ולשרוף אותו לשמים.

והרגשה כזאת בהתעוררות הראשונה של טומאה מעידה על קדושתו של צעיר זה. הגע בעצמך: מי אינו מזדה עם גופו, ומשוחז מפיניו והצעיר המסתכל בעצמו והוא "כמה נאה שערך" — יותר ויותר הוא אהב את עצמו ומתפאר בעצמו, ודואה בגופו את הנכס היקר לו ביותר: ומי מרגיש כי הרגשה זו, אהבת עצמו ואהבת גופו — טומאה היא, ושורש של גאות ותאה גם יחד?

והצעיר שהרגיש בכל זה כרצו הראשון, ולא עוד אלא שגער בנצור "המתגאה על עולם שאיני שלך", ולא עוד אלא שגער על האמת הגדולה שמתגוף ניתן לו ככלי לעבודת השם ולא להנאה עצמית, ולכן קבל על עצמך נזירות...

צעיר זה הרגיש חייקף שישו כהרגשתו המגוף ושהיא העלולה להביא ליידי מעשים רעים למינותם, אם בגאווה יסודם או בחזאת. והנה מי שמפנק רגשת המגוף ומשתעשע בה המיד, מבלי להרגיש בטומאה זו — לאן הוא מביאה? אל קרבת הבורא ואל גדלות בחורה כדואי שלא.

ודע כי "הרגשת המגוף" היא הומד של כל התרבות המערבית. היא שהביאה לפיתוח המלצ, אפנות הצנור והפיסול והמפורט בין העתיקה (סימן לדבר: "אגמנות")

העבודה שאגמולך לשמים, וכמו שיש באיש פסם תקופת פחו עליו יצרו שצריך או הנמנה מיוחמת, להיות נזיר להזיר לה' באופן קיצוני, כמ"כ יש תקופה שבכללות העולם הוא זמן שפחו יצד"ד על כל העולם, והא"א הנמנה רגילה ככשנים בתיוקנו, רק שפירת יחידה באופן קפיני, וכאומרים יליל חרואה טוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין.

עוד יש לבאר הסתירה במאמר חז"ל אם נזיר נקרא חטא או שוו ודרך עבודה קדושה ועילאית, וכן מאמר שמעון הצדיק שמיני לא רצה לאכול מאשם נזיר ודיק בניור שבא מן הזרם אשר שכמתו ירבו נזירי נזירות. דהנה יש מלחמת היצר הרגילה, שאנגם גם או המאבק הוא ללא נשוא ומשברים קשים ומרים עוברים עליו, אך כל עזר שהוא בנדר סדר מלחמה רגילה יש בה סודרי ומכסיס מלחמה שונים. אננם יש שאדם עובר משבר קשה מאד ומסכן את כל קיומו הרוחני, ולפעמים האדם בעצמו אינו יודע להעריך את גודל הסכנה והמשבר הרוחני שצבא עובר, והא צריך התנה מיוחמת ומחופות להציל את חייו, וכל שגיאה מביאה אותו ליד סכנה. אין היצד"ד מפתה אותו או על פסם מסוים, אלא מוציע את כל מוחתו הרוחני, בבחי פחו עליו יצד לטרודו מן העולם, ובה גם שמעון הצדיק ס"ל שכמתו ירבו נזירי נזירות בישראל, ועלד הכתוב אומר איש כי יפליא לגזור נזר נזיר לחזיר לה', שנוקדותו היא רק לשם שמים, דאף ששקרא דוכפר עליו מאשר חטא על הנפש ילפי' ונזיר נקרא חטא, כי האדם יכול להתנהג ע"פ סדר הדרך התורה דריין במה שאסרה תורה, ואינו צריך להיות נזיר, אננם ירד התנהגו זו היא כשגם היצד"ד הוא יצד"ד רגיל ומפתה אותו כחאות רגילות, אבל כשגב לטרודני מן העולם, שאינו מפתה אותו על פסם ירוע אלא פחו עליו יצד להפוך הקערה על פיה לאבדו מב' עולמות, או א"א לנצחו אלא ע"י התנהג באופן קיצוני ביותר, להחניו מכל הנאות עוה"ו והעבודה שאגמולך לשמים וע"י אשר שמעון הצדיק כי כמתו ירבו נזירי נזירות בישראל, שזה רצון ה'. במצב כזה אין עצת אחת רק מסירות נפש, להשיב מלחמה שערות.

והוא על דרך דאתא ממדו בב"א וי"ע בפר' ויגש, ע"כ אל חרובו בדרך, שבאופן כללי הדרך בעבודה ה' צריכה להיות בלי ידגונו רק נחת ושמחה ע"י הלוקח תנאה בנחת, ורק כשדוצד"ד מתגבר על האדם או צריך לקיים כמ"ד דגו ואל תחטא, ואח"כ (בכמות ה') שידגין אדם יצ"ש על יצד"ד. וכמ"ש המב"ם בהל' דעוה, שאם כי הדרך המנוכחת היא הדרך הנינונית, אבל כשאדם חולה בתלי הנפשות או צריך להתנהג עד הקצה האחרון עדי יכניע את היצד"ד ויכול לחזור לדרך המלך. זה תכלית מצות נזירות, בעת שפחו עליו יצד, שצריך לקיים

